

Košík omrvíniek

Zoberte zvyšné kúsky, aby nič nezahynulo!

Ján 6:12

V tejto kapitole chcem zhrnúť body, ktorých som sa doteraz nedotkol, lebo sme o nich doteraz nehovorili dosť jasne, s nádejou, že to pomôže tomu, kto sa naozaj zapísal do Kristovej školy poslušnosti.

1. O učení sa poslušnosti

Najprv dovoľte, aby som vám bližšie osvetlil slová „učenie sa poslušnosti“.

Často si myslíme, že úplná poslušnosť – t. j. poslušnosť až do smrti – je v Kristovej škole dielom krátkeho času. To je však veľký a niekedy bolestný omyl. Naopak, čomu sa musíme postupne učiť, je prax poslušnosti v plnení vždy nových a ťažších príkazov. Kristus od nás žiada, aby sme hneď pri vstupe do jeho školy poslušnosti sľúbili bezvýhradnú poslušnosť.

Päťročné dieťa môže byť práve tak bezpodmienečne poslušné ako osemnásťročný mladík. Rozdiel medzi týmito dvomi nie je v podstate poslušnosti, ale v spôsobe a úrovni práce, ktorá je od nich požadovaná.

Hoci sa navonok Kristova poslušnosť „až do smrti“ prejavila až na konci jeho života, predsa duch poslušnosti v ňom bol ten istý hneď od počiatku. Poslušnosť z celého srdca neznamená už koniec, ale začiatok nášho „školenia“ v Kristovi. Najprv nás totiž musí poslušnosť dať celkom Bohu na použitie – a až potom sa ukáže, do akej miery sme schopní Bohu slúžiť. Srdce, ktoré sa vinie k Bohu s neobmedzenou poslušnosťou, je znamením rastu v Kristovej škole a v duchovnej známosti Božej vôle.

Mladý kresťan! Vyrieš si hneď túto záležitosť! Spomeň si na Boží príkaz: „Všetko za všetko!“ Daj mu všetko, on ti tiež dá všetko. Posvätenie je len vtedy na úžitok, keď dáš seba ako živú obeť a budeš činiť len Božiu vôľu. Ak chceš teda naozaj vstúpiť do Kristovej školy poslušnosti, jediným „školným“ je sľub úplnej poslušnosti.

2. O učení sa poznať Božiu vôľu

Ako je neobmedzená poslušnosť jedinou podmienkou pre vstup do Kristovej školy, tak je aj jedinou známkou spôsobilosti, či sme schopní prijať poučenie o Božej vôli.

Božia vôľa je najprv všeobecná, týkajúca sa všetkých jeho detí. O nej sa môžeme čiastočne poučiť z Biblie. Avšak sú tiež prikázania majúce zvláštny a jasný vzťah ku každému jednotlivcovi, t. j. Božia vôľa dotýkajúca sa každého jedného z nás jednotlivo, a tejto vôli nás môže naučiť len Svätý Duch. A on ju vyučuje len tým, ktorí zložili sľub poslušnosti.

To je dôvodom, prečo zostáva bez odpovedi toľko prosieb k Bohu, aby zjavil svoju svätú vôľu. Pán Ježiš vravel: „Ak bude niekto chcieť činiť jeho vôľu, ten bude vedieť rozoznať, či je to učenie

z Boha, či hovorím ja sám od seba.“ Ak sa ľudská vôľa naozaj odhodlá činiť Božiu vôľu, t. j. pokiaľ sa srdce človeka oddá konaniu Božej vôle podľa jemu zjavenej známosti, vtedy aj ľahko rozpozná, v čom a ako ho chce Boh ďalej viesť.

Jednoducho je to tak, ako u každého žiaka s predmetom, ktorému sa venuje, u každého učňa s remeslom, ktorému sa učí, a u každého pracovníka v jeho zamestnaní s prácou, ktorú vykonáva – konanie je výsledkom nového a pravého poznania. Konaním Božej vôle, pokiaľ ju poznáme aj skrze chcenie a sľuby je, že ju budeme robiť úplne tak, ako nám ju Boh bude zjavovať. Tak sa stáva poslušnosť duchovnou schopnosťou vnímať pravú známosť všetkého, čo je pre každého z nás osobne Božou vôľou. Dovoľte, aby som v tomto spojení zdôraznil tri veci:

a) Snažte sa hlboko rozpoznať a precítiť svoju neznalosť Božej vôle a neschopnosť ju správne poznať. Zistenie pravej nevedomosti je predpokladom opravdivého úspechu v učení.

„Vyučuje svojej „tichej ceste“ – tých, ktorí pokorne vyznávajú, že potrebujú poučenie. Vedomosť mysle vytvára iba ľudské myšlienky bez moci. Boh skrze svojho Ducha dáva však živé poznanie, ktoré vzbudzuje lásku srdca a účinne pracuje.

b) Pestujte silnú vieru, aby vás Boh naučil poznať túto skrytú múdrosť srdca. Možno z nej viete doteraz len veľmi málo, takže aj sama myšlienka na ňu sa vám zdá zvláštna. Naučte sa porozumieť Božej práci v srdci človeka, do ktorého Boh dáva svoje svetlo a život, ktoré sú uložené ďaleko hlbšie ako všetky naše myšlienky.

Akákoľvek neistota o Božej vôli znemožňuje radostnú poslušnosť. Verte celým srdcom, že Otec vás chce naučiť, aby ste poznali všetko, čo máte robiť. Spoločnite sa na neho v tejto veci. Určite nebudete sklamaní.

c) Boh si veľmi naliehavo žiada, aby sme v nejasných situáciách, v telesnom pokušení hľadali usvedčujúce a prenikajúce svetlo Svätého Ducha. Možno je mnoho vecí, o ktorých si myslíte, že sú zákonné a dovolené. Otec si však myslí o týchto „dovolených“ veciach niečo iné. Ak sa niekedy nazdávate, že niečo je Božou vôľou len preto, že tak súdia aj vaši priatelia – môže tým byť zakryté vaše pravé poznanie Božej vôle. Vyneste všetko a bez výhrad na Božie svetlo. Dovoľte Svätému Duchu, aby osvetlil vašu myseľ a čakajte na Boha, aby vás viedol k istote, že to, čo konáte, je milé v jeho očiach.

3. O poslušnosti až do smrti

Táto pravda má ešte iný, hlbší a duchovnejší význam ako ten, o ktorom som sa už zmienil. Na začiatku duchovného života nie sú ešte vždy také zjavné dôsledky viery. Často až neskoršie vo svojich skúsenostiach dochádzame k poznaniu, že práve tak isto ako nášho Pána viedla jeho poslušnosť až na smrť, vedie i nás k tomuto cieľu. Pozrime sa, čo to znamená.

Náš Pán Ježiš za svojho života dokonale a úplne odolával svetu. Predsa však jeho definitívne víťazstvo nad pokušením sveta a jeho poslušnosť slávili dokonalé víťazstvo, keď telesne umrel pozemskému životu. V smrti a naprostej bezmocnosti dal svoj život do Otcových rúk a čakal, že ho opäť vzkriesi k novému životu. Skrze smrť dostal plnosť nového života i slávy. Skrze smrť a dobrovoľné vzdanie sa života ho mohla poslušnosť viesť do života večného.

Aj veriaci človek má s Kristom prežiť tento druh smrti. Pri znovuzrození je v nej pokrstený Svätým Duchom. Pre mnohú nevedomosť a neveru máloktorý kresťan pozná túto úplnú odovzdanosť a umŕtvenie hriechu. Keď Svätý Duch zjaví, aké má človek bohatstvo v Kristovi, a on si ho vierou privlastní, tu Duch v ňom vytvorí také isté cítenie, ktoré oživilo Krista v jeho smrti. Kristus sa celkom vzdal svojho vlastného života a jeho Duch bol celkom v Otcových rukách. Bolo to doslovné naplnenie Otcovho príkazu: „Vlož svoj život do mojich rúk!“

Tým, že dal svoj život na dokonalé zabudnutie v hrobe, mohol vstúpiť do Otcovej slávy.

K takémuto procesu je vedený aj kresťan. Zisťuje, že i v najodovzdanejšej poslušnosti, ku ktorej ho Svätý Duch neustále vedie, je stále v jeho vnútri prvok sebeckosti a svojvôle. Túži, aby bol od nich oslobodený. Božie slovo ho učí, že sa tak môže stať len z milosti a Božej moci. Svätý Duch mu pomáha jasnejšie dokazovať, že v Kristu je naozaj mŕtvy hriechu a že moc Kristovej smrti v ňom plne pôsobí. Je ochotný byť poslušný až do smrti, tej úplnej smrti vlastného ja, ktorá obracia toto kedysi pyšné „ja“ v holé nič. A tak duša nachádza plný prístup do Kristovho života.

V poslušnosti až do smrti, ktorá je sumou poslušnosti, pretože sa podobá poslušnosti Kristovej, je treba vidieť predovšetkým potrebu dokonalého popretia vlastného „ja“ – a odhodlanie celkom potlačiť svoje seectvo a ponížiť sa tak ako Pán Ježiš. Nebudem sa už o tom ďalej rozširovať. Azda som urobil predsa len dobre, keď som sa tak o tejto úlohe rozhovoril, lebo Boh sa v nej prizná človeku len vtedy, keď mu bude celkom verný.

4. O hlase svedomia

Ak chceme poznať Božiu vôľu, musíme počúvať aj hlas svojho svedomia, dať mu pravé miesto a podrobiť sa jeho autorite.

Je mnoho drobností, o ktorých nám svedčí zákon prírody a ktoré sú správne a dobré. A predsa sú mnohí – i horliví kresťania, ktorí necítia, že ich povinnosťou je poslúchnuť. Pamätajte, ak budete v tom najmenšom neverní, kto vám zverí viacej? Boh zaiste nie! Ak vám hovorí vaše svedomie o niečom, že je to zlé a hodné zavrhnutia, a vy to predsa urobíte, pretože je to príjemnejšie a ľahšie vášmu „ja“, nehodíte sa na to, aby ste boli vyučovaní Svätým Duchom, lebo neposlúchate ani prirodzený Boží hlas. Silné chcenie robiť vždy to správne a to najlepšie, ako nás k tomu vyzýva naše svedomie, to je vlastne chcenie konať Božiu vôľu. Pavel píše: „Neklamem, o čom svedčí aj moje svedomie v Svätom Duchu.“ Svätý Duch hovorí skrze svedomie. Ak neposlúchnete svedomie a ak ho zapriete svojím správaním, znemožníte tým Bohu, aby s vami hovoril.

Poslušnosť Božej vôli sa prejavuje v tom, aký máme postoj k hlasu svedomia. Ono nám radí vo veciach jedla, pitia, spania, míňania peňazí i hľadania rozptýlenia – nech je to teda všetko podrobené Božej vôli.

Ak chcete žiť životom pravej poslušnosti, hľadajte si zachovať čisté svedomie pred Bohom a dbajte, aby ste ho nikdy vedome neurazili niečím, čo nie je v súhlase s jeho vôľou. G. Müller všetko svoje šťastie, ktoré prežíval po sedemnásť rokov, pripisoval svojmu čistému svedomiu a láske k Božiemu slovu. Zachoval si čisté svedomie a nechodil po cestách, o ktorých vedel, že sa priečia Božej vôli. Svedomie je dozorca, ktorého vám Boh dal, aby vás varoval, ak konáte nesprávne. Rešpektujte svedomie, ktoré vám je dané. Proste Boha, aby ho viac osvietil tým, že vás naučí poznať svoju vôľu. Snažte sa, aby vám svedomie dosvedčilo, že konáte podľa tohto svetla. Svedomie sa vám stane povzbuditelom a pomocníkom. Dodá vám dôvery, že vaša poslušnosť je prijatá a vaša prosba o väčšiu znalosť jeho vôle vypočutá.

5. O starozákonnej a novozákonnej poslušnosti

Aj po zložení sľubu poslušnosti existujú aj naďalej jej dva druhy. Poslušnosť zákona a poslušnosť evanjelia. Práve tak ako sú dva zákony – Starý a Nový – tak sú i dva druhy poslušnosti – t. j. dva spôsoby, ako slúžiť Bohu: z donútenia alebo z vďačnosti. Práve to je napísané u apoštola Pavla v liste Rímskym: „...lebo hriech nebude panovať nad vami, pretože nie ste pod zákonom, ale pod milosťou“ (Rímskym 6:14). Ďalej hovorí o našom „oslobodení od zákona“, „aby sme už slúžili v novote ducha a nie v starobe litery“ (Rímskym 7:6). Konečne nám pripomína: „Lebo ste nevzali ducha služby, aby ste sa zase báli, ale ste vzali ducha synovstva...“ (Rímskym 8:15).

Tento kontrast ukazuje veľmi zreteľne na nebezpečenstvo, ktoré hrozí kresťanom, ktorí sa správajú, ako keby boli pod zákonom, slúžiac „podľa litery“ a „otrocky“. Veľká príčina slabosti v živote mnohých kresťanov spočíva v tom, že žijú viac pod zákonom než pod milosťou. Všimnime si, aký je v tom rozdiel.

To, čo zákon od nás žiada, milosť nám sľubuje a pomáha nám vykonať.

Zákon hovorí o tom, čo máme robiť, či to môžeme alebo nie – a tým, že pôsobí na naše city bázňou alebo láskou. Bez milosti nás núti čo najviac plniť príkazy. Avšak zostáva pri požiadavke a naše časté zlyhania vedú k odsúdeniu. Milosť ukazuje na to, čo nemôžeme vykonať a ponúka, že to urobí za nás a v nás.

Zákon prichádza s prikázaniami vyrytými na kameni alebo tlačnými v knihe. Milosť prichádza v živej, milostivej osobe, ktorá nás obdarováva svojou prítomnosťou a mocou.

Zákon sľubuje život, ak poslúchneme. Milosť dáva život i Svätého Ducha s uistením, že môžeme poslúchnuť.

Ľudská povaha je vždy náchylná zblúdiť, vyklízuť sa z milosti späť do zákona a skryte dôverovať čo najviac len vlastnému snaženiu a konaniu. Zaslúbená milosť je tak „nebeská“ a dar Svätého Ducha, ktorý v nás všetko dokonáva, tak podivuhodný, že tomu len málokto z ľudí dokáže plne dôverovať. To je dôvodom, prečo sa niekto ani neodváža zložiť sľub naprostej poslušnosti, alebo prečo tento sľub krátko po jeho zložení znovu ruší. Preto vás prosím, dobre preštudujte, čo je poslušnosť evanjelia. Evanjelium je radostná zvesť. Poslušnosť evanjelia je časť tejto dobrej zvesti – milosť, ktorá skrze Svätého Ducha v nás všetko koná. Verte tomu a každé vaše poslúchnutie nech sa deje v radostnej nádeji, plynúcej z viery v nepredstaviteľné bohatstvo milosti a v moc Svätého Ducha prebývajúceho vo vás a v požehnanú lásku Pána Ježiša, ktorého stála prítomnosť vo vašom srdci robí dokonalú poslušnosť možnou a istou.

6. O poslušnosti z lásky

Toto je jedna zo zvláštnych a najkrajších poslušností evanjelia. Milosť, sľubujúca pracovať skrze Svätého Ducha, je darom večnej lásky. Pán Ježiš, ktorý dbá o našu poslušnosť, nás k nej aj vyučuje. Svojou prítomnosťou ju zaručuje, je ten, ktorý nás miloval až do smrti a ktorý nás miluje láskou nad našu predstavu. A práve toto milujúce srdce nás robí schopnými poslúchnuť. Poslušnosť je odpoveďou lásky na Božiu lásku k nám. Jedine skrze ňu máme plnšiu radosť z večnej Božej lásky.

Aký dôraz kladie náš Pán na poslušnosť pri svojom lúčení sa s učeníkmi! Trikrát opakuje v evanjeliu Jána, 14. kap.: „Ak ma milujete, zachovávajúte moje prikázania!“ „Ak ma niekto miluje, ten bude zachovávať moje slovo.“ Nie je tu jasné, že len láska môže vyvolať poslušnosť, ktorú Pán Ježiš žiada a prijať požehnanie, ktorým poslušnosť odmeňuje? V nej nám dáva dar Ducha a robí si s Otcou v nás príbytok. V 15. kapitole Jánovho evanjelia vidíme, že poslušnosť nás vedie k radosti z Božej lásky. On zachoval Otcovo prikázanie a zostal v jeho láske. Svoju lásku k nám dokázal tým, že dal za nás svoj život. On si nás zvolil za priateľov a to priateľstvo bude radostné a čisté, keď urobíme, čo nám prikazuje. Poslušnosť je nenahraditeľným pojivom medzi plnosťou jeho lásky a našou láskou, ktorá je odpoveďou na ňu. Pravá a plná poslušnosť je nemožná, pokiaľ ju nežijeme a nevykonávame z lásky: „Lebo toto je tá láska Božia, aby sme zachovávali jeho prikázania,...“ (1. Jánov 5:3). Chráňte sa starozákonnej poslušnosti, ktorá sa len z povinnosti usiluje o život úplnej poslušnosti. Proste Boha, aby vám ukázal „novotu života“, ktorá je potrebná k novej a plnej poslušnosti. Spoliehajte sa na sľub: „A obreže Hospodin Boh tvoj srdce tvoje, aby si miloval Hospodina Boha svojho z celého svojho srdca... a poslúchať budeš... Hospodina Boha svojho...“ Verte v Božiu lásku a v milosť nášho Pána Ježiša Krista. Verte v Svätého Ducha daného vám, ktorý vás urobí schopnými milovať a kráčať v Božích prikázaniach. V sile tejto viery, v uistení o dostatočnej milosti, ktorá sa v slabostiach dokonáva, pristúpte k Božej láske a k životu úplnej poslušnosti. Veď len stála prítomnosť Pána Ježiša vás urobí schopnými k neustálej poslušnosti.

7. Je možná úplná poslušnosť?

Končím otázkou, ktorá leží pri samom koreni nášho života. Je možné žiť vždy tak, aby sa to páčilo Bohu? Naliehavo vás prosím, odpovedzte na túto otázku.

Boh žiada vašu poslušnosť. Keď sa bojíte pravej poslušnosti, proste Boha, aby otvoril váš zrak, aby ste poznali, ako išiel tou cestou jeho syn. Ak sa budete aj potom báť odovzdať sa tomuto životu, rádím vám, aby ste žiadali Boha, aby otvoril váš zrak a priviedol vás k poznaniu odmeny za poslušnosť. Varujte sa toho, aby vás nezadržal tajný strach, že dáte príliš mnoho a že sa stanete príliš odlišnými ľuďmi s prílišnou oddanosťou Bohu. Hľadajte, aby ste nehľadali akési náboženstvo len preto, že sa uľahčí vášmu svedomiu. Zatúžte z celej sily byť takými, ako si praje Boh! Dajte mu všetko, je toho hoden! A nado všetko sa vyvarujte „obmedzovať Božiu moc a robiť ho luhárom tým, že odmietate veriť všetkému, čo povedal, zvlášť však tomu, že môže urobiť všetko, čo sľúbil“.

Ak má byť naše štúdium o poslušnosti užitočné, nedoprajte si pokoja dovtedy, dokiaľ nesľúbite: „Denná poslušnosť vo všetkom, čo Boh odo mňa chce, je možná a je aj pre mňa možná. Preto sa odovzdávam celkom jemu.“

Pamätajte však, že to nezávisí na sile vášho rozhodnutia alebo úsilia, ale na stálej prítomnosti Krista a na neustálom vyučovaní Svätým Duchom, že všetka milosť i moc je pri vás. Kristus, ten

jediný a celkom poslušný, žijúci vo vás, dokoná i vašu poslušnosť. Tá vám bude životom lásky a radosti v spoločenstve s ním.

Siedma kapitola publikácie Andrew Murray (1828–1917) „Škola poslušnosti“. Vyšlo vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2009. Publikované so súhlasom vydavateľa.